

Proč hledáte živého mezi mrtvými? - Není zde, byl vzkříšen!

Každá doba a každá kultura má své hrdiny, legendární postavy, které inspirují ty ostatní a nějakým způsobem ovlivňují hodnotu jejich života. Většinou asi také zjistíme, že rozdíl mezi hrdinou a legendou je ve hrobu. Hrdinové mají své hroby, kam lidé chodí vzpomínat, legendární bohatýři většinou ne, protože byli buď přijati za nesmrtelné bohy nebo se zkrátka někam ukryli a zase přijdou. Při sledování velikonočního příběhu by se také dalo mluvit o něčem, co je mezi příběhem hrdiny a legendou. Jako správný hrdina má Ježíš svůj hrob, avšak tento hrob je prázdný. A to je velmi zvláštní. Asi to u nikoho jiného nenajdeme, tedy to, že bychom chodili k jeho hrobu a přitom věděli, že tam vlastně vůbec není, že toto není místo, kde bychom se s dotyčným setkávali a na chvíli jej zase oživovali. Nabízí se otázka, je-li to vůbec možné? Jak může být hrob prázdný? Byl pohřben někde jinde? Nebo se stal spíše legendou, tedy takovou krásnou pohádkou bez reálného základu? To by pak vysvětlovalo, že jeho hrob je spíše jen pověstí a pak je jasné, že musí být prázdný. To je ovšem jen naše lidské vysvětlení. Nedokážeme věci zařadit jinak. Buď byl někdo pohřben a má svůj hrob, nebo nebyl, pak ale ani nemohl existovat. Ostatně bylo tomu tak i u žen, které přišly v nedělní ráno k Ježíšovu hrobu. Věděly, že tam byl položen. Ale když ke hrobu dorazily, byl prázdný. A tak ho hledaly, přemýšlely, co se mohlo stát? Kdo ho vzal a kam ho dal? Až slovo anděla vytrhne jejich úvahy a postaví je před zcela novou realitu. On zde není, protože byl vzkříšen. Za prázdným hrobem není ani krádež, ani přelud, ale vzkříšení z mrtvých. Pravda, těžko se tomu věří, protože je to něco, co si asi těžko sami prohlédneme, sami prožijeme, či nějak jinak osaháme. Vzkříšení je mimo zkušenost našeho světa. I ty ženy tím byly zaskočeny. Ale rychle se vzpamatovaly a uvěřili tomu, že Bohu je možné i toto, tedy vzkříšení z mrtvých. A právě o víru zde jde na prvním místě. Vzkříšení je záležitost víry. Jen víra totiž dokáže přijímat za skutečné i to, co se nedá jako skutečné dokázat nebo ověřit. Jen víra nám ukazuje, že měřítkem toho, co je nebo není možné, se nestává naše vnímání světa, ale Boží moc. To, že si něco neumíme vysvětlit, neumíme to pochopit, či dokonce to neumíme napodobit, to ještě neznamená, že to není reálná věc, která se nás týká a může se nám stát. Proto i ke vzkříšení je potřeba přistupovat s pokorou a neusuzovat hned, že je nemožné, protože my si ho jako možné neumíme představit.

Otázka andělů o tom, proč hledají živého mezi mrtvými je dost trefná i pro dnešního člověka. Ježíš se zdá být mrtvý, protože mrtvá se zdá být jeho církev a jeho myšlení o člověku. Vždyť dnes je život jiný než tenkrát, když kázal, nikoho dnes moc nezajímá, co si myslí. Máme přeci mnoho nových poznatků o člověku, o jeho fungování reakcích, důvodech, proč se rodí právě takový. A tak to, co patří ke Kristu je spíš součástí folklóru, je to zajímavost pro ty, kteří rádi bádají ve vývoji různých pohledů na člověka, ale to, co světem skutečně hýbe, je někde úplně jinde. Když se tedy řekne Ježíš, dívají se všichni zpět a vybavuje se jim něco, co patří do hrobu, tedy k minulosti, na kterou se dá vzpomínat, ale dnes už nemá význam. Avšak je to pravda? Je opravdu mrtvé, co Ježíš zvěstoval? Život je jiný, než tenkrát, člověk je ale stále stejný. I když budeme znát dopodrobna strukturu lidského těla a zákonitosti chemických procesů v něm

probíhajících, tak jeho životu nedokážeme dát plnost. Když budeme hledat poctivě smysl lidského života a cestu k jeho naplnění, dostaneme se k zajímavému poznatku. Jestliže člověk Ježíše nechává v hrobě, je sám prázdný. Je-li ale prázdný Ježíšův hrob, pak se ukazuje cesta k tomu, aby nebyl prázdný lidský život. Vzkříšení je svědectvím, že ve světě vítězí Bůh. A vítězí i nad člověkem. Člověk Boha prostě nemůže pohřbít, protože s ním pohřbí i sebe sama. Bůh je pramenem našeho života, a když jej odstraníme, nemáme za chvíli z čeho pít. Proto je nutné si uvědomit, kde hledáme Ježíše. Není minulostí, která se dá oprašovat, na kterou se dá vzpomínat. Je současností, která dává naději budoucnosti. Ježíš patří do tohoto života, chceme-li ho hledat, je třeba ho hledat mezi živými, tedy v tomto světě. Má mu stále co říct. Je tak pošetilostí odmítat slyšet jeho slovo a hledat jeho vůli. Tím, že je Ježíš živý, dává našemu životu poznávat důležitost živé víry. Být následovníkem Ježíšovým neznamená jen rozebírat a promýšlet dokola jeho slovo, pitvat se v jeho učení, výročí a podobně. Znamená to před ním poklekat, dávat mu i dnes svou úctu, hledat jeho společenství v modlitbě. Vzkříšení nám dává sílu k tomu, abychom se modlili a věřili, že budeme vyslyšeni. Vždyť naše modlitba míří k tomu, který je stále živý a proto může slyšet a odpovídat. A tak pokud máme stále nutkání hledat Ježíše v jeho hrobě, hrajeme svým životem jen jakési divadlo. Život z víry se nemůže upínat k něčemu, co je nehybné, mrtvé, co je ožíváno jen našimi slovy a myšlenkami. Život z víry je život z Ducha, kterým Bůh vzkřísil Ježíše a k životu přivádí i nás. Proto nemusíme žít minulostí, ale s vírou smíme pohlížet dopředu k tomu, co přichází. Za branou smrti, která nás tolik a tak často děsí, je odvalený kámen a cesta k novému životu žitému v radosti z Božího díla.